

La cultura de l'esforç

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

Fa gairebé 8 anys vaig ser intervingut del meu genoll dret. Tenia el lligament encreuat trencat de feia anys i havia anat derivant en una condropatia greu i també m'havia causat problemes als meniscs. La intervenció no era excessivament complexa però comportava una llarga i dura recuperació. Vaig ser operat a Lleida pel Dr. Vicente Agraz, gran metge i gran persona. En els dies previs a la intervenció, quan el Dr. Agraz m'explicava els detalls de la mateixa, em va preguntar en quin any havia nascut. Vaig contestar que en 1974, amb el que el doctor va afirmar rotundament "així podem estar molt tranquils". Em vaig quedar molt sorprès pel seu comentari i li vaig demanar que m'expliqués què volia dir. I em va dir que els que havíem nascut als anys 70 o abans ens recuperàvem (en general) de forma molt més ràpida i fàcil que els joves. Li vaig preguntar com era possible, doncs la major edat comportava més problemes físics i alhora també més desgast articular. El doctor, em va respondre que els no tan joves es recuperaven abans, tot i físicament estar generalment en pitjors condicions, per un únic i decisiu motiu: la capacitat d'esforç. Em va dir que, en general, hi ha una diferència brutal entre l'actitud dels més grans i la dels joves. Em va emplaçar a comprovar-ho personalment durant els mesos de la meua recuperació. I

així va ser.

Al cap d'una setmana de l'operació vaig començar a assistir a les recuperacions. Les primeres setmanes feia 2 sessions diàries, una al matí i una a la tarda. Més tard, anava només un cop al dia. Durant els més de 3 mesos que va durar la part més exigent de la recuperació, no vaig fallar ni un sol dia. Quan començava a doblegar el genoll, patia molt. Els dolors eren força intensos, fins i tot s'escapava alguna llagrimeta gairebé cada dia. La fisioterapeuta, veient el meu patiment de tant en quan em preguntava si volia que parés. Sempre li deia que fes el que hagués de fer. Els més joves fallaven sovint a recuperació. Es queixaven de tenir el genoll unflat, marxaven uns dies fora de Lleida, que si no els podia portar ningú... Al meu parer massa excuses, i massa poca capacitat de sacrifici. Durant els mesos de recuperació recordava sovint les sàvies paraules del Dr. Agraz.

Avui en dia tot ho volem sense patir, sense sacrificar-nos; vivim en la cultura de la comoditat

Les generacions dels 70 i anteriors tenim una capacitat de sacrifici i de treball que cada cop és menys freqüent en les noves generacions. Els que ja tenim una edat, gairebé tot ho hem aconseguit amb esforç, amb molt sacrifici. Abans, per aprendre anglès (per exemple) calia anar moltes hores, estudiar força gramàtica, copiar i repetir frases... nul·la diversió i gran sacrifici. Tot s'aconseguia bàsicament a través de treballar molt. No obstant, sembla que avui en dia tot ho volem sense patir, sense sacrificar-nos. Vivim en la cultura de la comoditat, del poc o nul sacrifici. I això al meu parer és un gran error. Crec sincerament que molts dels problemes que estem vivint en la nostra societat són deguts a aquesta falta d'esforç, de sacrifici i de disciplina. Perquè penso fermament que totes aquelles coses que paguen la pena a la vida s'aconsegueixen amb esforç, amb treball, i amb molta dedicació. I aquelles coses que s'aconsegueixen sense esforç, no es valoren ni gaudeixen tant; i a més, solen ser més efímeres. I acabo amb una frase de Gandhi que m'encanta i resumeix la meua forma de pensar pel que fa a la cultura de l'esforç. Deia en Gandhi que "la nostra recompensa s'ha de centrar en l'esforç, no pas en el resultat, perquè un esforç total és una victòria completa".